

Ένας κόσμος που αναχώρησε ήδη

του Κώστα Μαυρίδη Ευρωβουλευτή ΔΗΚΟ (S&D)

Τη χρονιά που φεύγει, έγιναν αρκετές κηδείες αγνοουμένων του 1974. Στα ξύλινα μικρά κιβώτια βρίσκονται, πλείστες φορές, υπολείμματα οστών που ανήκουν κυρίως σε νέους 18 με 20 χρονών. Αρκετές φορές στα οστά είναι το σημάδι της εν ψυχρώ εκτέλεσης, ορισμένες φορές με τα χέρια δεμένα पिσθάγκωνα. Ωστόσο, ο αβάσταχτος πόνος των αγνοουμένων δεν τέλειωσε με το χαμό τους, συνεχίστηκε σε αρκετούς γονείς και αδέρφια. Ο στενός περίγυρος έζησε και ζει το υπόλοιπο της ζωής του μέσα στον πόνο του τεράστιου κενού της απουσίας του αγαπημένου προσώπου. Οι πλείστοι γονείς έφυγαν νωρίς με την υγεία τους, φυσική ή ψυχική, κλονισμένη και άλλοτε, αδέρφια κλείστηκαν στον εαυτό τους, έγιναν ράκη και αποτραβήχτηκαν από την κοινωνία.

Στη χρονιά που πέρασε αποχαιρέτησα με το λεβεντινό από την κατεχόμενη Μια Μηλιά που σκόπευε να παντρευτεί την αγαπημένη του από το Βουνό της Κερύνειας και αν ο πατέρας της αρνιόταν, ήταν αποφασισμένος να την κλέψει... Αποχαιρέτησα επίσης το Μιχάλη που βρέθηκε με τη μισή καρδιά σε καδένα κρεμασμένη στο λαιμό του και άδικτη. Η άλλη μισή έμεινε στην Άννα στην Αθήνα.

Στη διάρκεια της χρονιάς έγιναν αρκετές κηδείες του Τάγματος 286. Σε όλες πάντα η Αθηνά που έθαψε τον αδελφό της Γιώργο, στρατιώτη του Τάγματος. Στην εκκλησία των Αγίων Πάντων στην Έγκωμη. Στον Άγιο Παντελεήμονα της Μακεδονίτισσας. Στον Άγιο Ελευθέριο στα Λατοιά. Στον Απόστολο Αντρέα στη Λεμεσό. Στην εκκλησία των Αγίων Πέτρου και Παύλου στην Πάφο. Χειμώνα καλοκαίρι, η Αθηνά βιώνει κάθε φορά τον πόνο του χαμού του αδελφού της και περιμένει αμίλητη μέχρι που το κιβώτιο με τα οστά τίθεται στον τάφο. Εκείνη την στιγμή πλησιάζει και ψελλίζει: «Χαιρέτισματά στο Γιώργο μου»...

Ήταν η χρονιά που στην μικρή εκκλησία της Αγίας Βαρβάρας έγινε ταυτοχρόνως η κηδεία δύο νέων του χωριού που αγνοούνταν από το 1974. Πριν ξεκινήσει η κηδεία, μια ευωδία πλημμύρισε τον χώρο. Μια μαυροντυμένη γυναίκα, κρατώντας δύο δέσμες από πλατύφυλλο βασιλικό μπήκε στην εκκλησία, προχώρησε και εναπόθεσε στον καδένα από μια δέσμη.

Την ίδια χρονιά, στην κηδεία του Κυριάκου τα αδέρφια «δικάστηκαν». Η αδελφή του λαβωμένη με εγκεφαλικό, καρδιακές παθήσεις και άλλα, από την αγωνία της για τον αγνοούμενο αδελφό και τα αναπάντητα ερωτήματα αν τον βασάνισαν, τι σκεφτόταν άραγε την ώρα που ξεψυχούσε... Κάποια αδέρφια δεν ήθελαν παρουσία πολιτικών στην κηδεία, ενώ άλλα την θεωρούσαν ένδειξη τιμής προς τον ήρωα αδελφό τους. Τελικά, ο μεγάλος αδελφός ξεκαθάρισε: «Είπαμε κανένα και σημαίνει κανένα!». Και έτσι έγινε η κηδεία. Μέρη αργότερα βρέθηκε στον τάφο ένα στεφάνι που έγραφε μόνο: «Στον Κυριάκο, που θα συγχωρέσει την απουσία μου». Χωρίς όνομα.

Ένας κόσμος γύρω μας βιώνει τα πάθη του αποτραβηγμένος από την βουή της κοινωνίας. Αυτός ο κόσμος δεν θα είναι στις καφετέριες να φωνασκεί, ούτε θα γλεντάει σε πάρτι. Την ώρα που άλλοι θα επιστρέφουν στις χαρές της καθημερινότητας, εκείνοι επιστρέφουν στον πόνο τους μετά που άναψαν το καντήλι στον Τύμβο ή στο νεκροταφείο. Οι προσευχές και σκέψεις μας για αυτό τον κόσμο που αναχώρησε ήδη σε αυτή την μοναδική χρονιά που πέρασε.

Βουνό με πέντε δάχτυλα

του Παναγιώτη Μιχαήλ

Βαθύριζο στο χρόνο και στον τόπο,
ετούτο το βουνό
ξέρει από βυθό
κάποτε κατοικία τον είχε.

Όταν μάντεψε πως από αφρούς δ' αναδυθεί
της ομορφιάς η Θεά
-αυτή που Αφροδίτη θα την φώναζαν –
βγήκε πρώτο και αναδύθηκε
νάσαι στο καλωσόρισμά της.

Σε αλλοτινούς αιώνες τον βάφτισαν,
Το Τρόδος του πρωτοφώναξε τ' όνομά του -
«Καλημέρα Πενταδάχτυλε
και πρωτοξάδελφέ μου,
Τώρα είμαστε δυό για να κρατάμε μετερίζι»
-που νάξερε πως δάταν μόνος του
και θα του λείπει και κομμάτι –

Όπως και πριν, που μούντζωνες αυτούς που ξεστρατούσαν,
άπλωσε τη χέρα σου και μούτζωσε και τώρα
αυτούς που σε προδώσαν.

18.6.2017